Глава XXIII.
ОСТАВАМЕ ДВАМА.

Дали щях да мога да се размърдам преди наистина да ни нападнат, никога няма да узная.

Не страхът беше това, което ме задържаше, защото не усещах такъв; мисля, че смътно и полусъзнателно, бях видял в тази черна линия, безмълвно лазеща към нас, окончателното и неумолимо приближаване на безмилостната съдба, която ни беше преследвала още от първия миг, когато се бяхме втурнали след Дезире в пещерата на дявола, обезсмисляйки всяко наше усилие, превръщайки най-отчаяната ни борба в посмешище за боговете.

Дори не осъзнавах опасността. Стоях като в ступор.

Но действие настъпи, макар и не от мен, така внезапно, че аз почти не си спомням какво стана. Чу се вик от Дезире. Хари скочи на крака. Инките скочиха напред.

Почувствах как рязко ставам от земята и едно копие се забива в ръката ми. Фигурата на Хари профуча край мен като ми викаше да го последвам. Дезире си беше плюла на петите; но аз я видях да спира и да се обръща към мен, и аз също се втурнах напред.

Копието на Хари се въртеше около главата му, като оставяше отвор в черната линия, която сега беше около нас. Ние се хвърлихме през нея. Инките се обърнаха и тръгнаха към нас зад гърба ни; един, чиито ръце бяха хванали Дезире, получи удар от копието ми в гърлото и се свлече на земята.

- Пресечете наляво! – провикна се Хари. Той ги отблъскваше от всички страни наведнъж.

Обърнах се, като извиках на Дезире да ни последва, и се втурнах през пещерата. Точно пред себе си видяхме стена,

начупена и неравна. Като се обърнах още веднъж, извиках Хари, но не можах да го видя от черните фигури от всички страни, и щях да се втурна да го спасявам, когато го видях да се хвърля към нас, проправяйки пътя си през плътната маса от инки, като ги поваляше сякаш бяха царевични стъбла. Не беше човек, а обладан от демон.

- Продължавайте – извика той. – Ще се справя!

Тогава се обърнах и се втурнах с Дезире към стената. Изминахме кратко разстояние покрай нея, преди да стигнем един от коридорите, за които ни беше казал Хари; той ни настигна на входа му, като все още ни нареждаше да го оставим, за да прикрива отстъплението ни.

Щом влязохме в тесния коридор, неговата задача стана по-лесна. Скалните блокове и издадените скали ни пречеха да напредваме бързо, но те бяха дори по-голяма пречка за онези, които ни преследваха. Въпреки всичко, те се хвърляха напред, за да бъдат отблъснати от острието на копието на Хари. Като се обърнах веднъж, видях как грабва един от тях и го запокитва във въздуха в самите лица на другарите му.

Всичко, което трябваше да правя, е да се грижа за Дезире и за себе си. Много пъти се катерех по стръмните стени на скални блокове, а след като я издърпвах внимателно след себе си, спусках я отново от другата страна. След това се връщах, за да видя, че Хари се е измъкнал, и той често го правеше на косъм, докато летящи копия се удряха в скалите около него.

Сега за мен е чудо, как можех дори да стоя, след преживяното в спиралното стълбище в колоната. Ходилата и дланите ми бяха изпечени до черно като самите инки. Плюски покриваха тялото ми от главата до петите, като се подуваха, неописуемо болезнени.

Всяка крачка, която правех, ме караше да стискам зъби, за да не припадна; очаквах, че следващата ми крачка ще

бъде последна – но някак си продължавах да преодолявам препятствията. Мисълта за Дезире, струва ми се, ми помагаше, а и Хари.

Неочаквано Хари извика, че инките са се отказали от преследването. Това ми направи впечатление почти колкото нещо маловажно; нито пък се трогнах, когато почти веднага след това той извика, че се е заблудил и че те са се втурнали напред с възобновена ярост и с увеличен брой.

- Сега е само въпрос на време – казах аз на Дезире и тя кимна.

Все още вървяхме напред. Пътят ни извеждаше от пещерата все направо, без нито един завой. Стените на коридора бяха най-грубите от всички, които бях виждал дотогава, и честно някой скален блок, който се изпречваше на пътя ни, представляваше назъбена повърхност, която го правеше да изглежда като че ли току-що се е откъртил от стената отгоре. Все пак, камъкът беше сравнително мек, но времето още не беше сложило отпечатъка си и не беше изгладило повърхностите, които ни заобикаляха.

Бяхме застанали на един от тези каменни блокове, когато Хари дойде тичешком при нас.

- Спряха се – извика той радостно, – поне за малко. Парче скала, голямо колкото къща, леко се е надвесило над ценните им глави. То може да ги блокира напълно.

Тогава ние побързахме напред; Хари помагаше на Дезире, докато аз с болка останах отзад. На всеки няколко крачки те се принуждаваха да се спират и да ме изчакват, въпреки че напрягах сетни сили, да не изоставам от тях. Хари беше взел копието ми, така че можех да използвам и двете си ръце, за да си помагам при катеренето по скалите.

Като се катерехме, спускахме, скачахме – оставихме инките далеч зад нас; никакъв звук не се чуваше отзад. Започнах да мисля, че те окончателно са прекратили

преследването и няколко пъти отварях уста, за да извикам на Хари и да го попитам не е ли вече безопасно да спрем; защото всяка изминала минута беше мъчение за мен. Но всеки път, когато с мъка надавах вик, той мислеше, че трябва да продължи, и аз го следвах.

Това продължи не знам колко дълго; залитах и се олюлявах като пияница, докато вървях напред, и толкова малко осъзнавах какво правя, че когато Хари и Дезире накрая спряха в началото на равна отсечка от коридора без препятствия, аз се спънах и залитнах направо към тях, преди да разбера, че са спрели.

- Продължавайте! – казах задъхан, като вманиачено се мъчех да се изправя на крака.

Хари се наведе да ми помогне и ме сложи да седна с гръб, облегнат на стената. Дезире се облегна наблизо, като едва стоеше на крака.

- Не можем да продължим – каза Хари. – Ако дойдат...

Докато той говореше, усетих странно движение на отсрещната стена – движение като че ли на самата стена. Отначало помислих, че е заблуда, предизвикана от объркания ми мозък, но когато видях стъписания поглед на Дезире, проследила моя поглед, и чух вик на изненада от Хари, когато той се обърна и също го видя, разбрах, че това става наистина.

Голяма част от стената, цялата страна на коридора с дължина сто или повече фута, се плъзгаше бавно надолу. Като погледнах нагоре, видях пространство от няколко фута, където скалата се беше отделила от горния пласт. Единственият шум, който се чуваше, беше нисък, стържещ звук, като бавно триене на гигантски мелничен камък.

Никой от нас не се помръдна – ако имаше опасност, не трябваше да я предизвикаме. Изведнъж огромната скална маса явно спря движението си надолу и сякаш увисна; след

това, с внезапен тласък, тя сякаш се освободи, залюлявайки се тромаво към нас; и в следващия момент пропадна право надолу, в някаква пропаст, с трясък, плъзгайки се със страхотна скорост.

Под краката ни се чу оглушителен рев, земята се разтресе като при земетресение, и сякаш стената, на която се бяхме облегнали, щеше да рухне върху нас. Прах и скални отломки изпълниха въздуха около нас, и един огромен скален блок, откъснат от тавана над нас, се стовари пред краката ни, само на няколко инча от нас.

Бяхме направо вцепенени от този катаклизъм, но в един миг Хари се съвзе и изтича до ръба на пропастта отсреща, образувала се така внезапно. Дезире и аз го последвахме.

Нищо не можеше да се види, освен чернотата на пространството. Непосредствено пред нас имаше, както изглеждаше, бездънна пропаст, черна и ужасяваща; стената се спускаше право надолу под краката ни. Като погледнахме отсреща, можахме смътно да видим стена на известно разстояние от нас, гладка, със слаба белота. И от двете ни страни стените продължаваха, за да се срещнат по-нататък с гладка, полирана като стъкло стена.

- Инките не са направили това, надявам се – каза Хари, като се обърна към мен.

- Не ми се вярва – отговорих аз; и силно заинтересуван от явлението пред себе си, бях забравил за болките си.

Отидох до ръба на една от стените, разположени под прав ъгъл на коридора, но малко можеше да се разбере от нея. Това беше мек варовик и най-вероятно частта, която беше изчезнала, да е била гранит, повлечен от собствената си тежест.

- Има вероятност да бъдем погребани – отбелязах аз, като се върнах при Хари и Дезире. – Но дори и за това да става дума, едва ли може да ни уплаши сега.

- Що се отнася до мен – каза Хари, със странна сериозност под явно лекомислените си думи, – винаги съм се възхищавал на смъртта на Портос. Нека дойде, и добре дошла.

- Ще продължаваме ли по-нататък? – намеси се Дезире.

Точно когато Хари отвори уста да отговори, по-убедителен отговор дойде от друг източник. Скалата, която беше паднала, преграждайки пътя на инките, трябва да е оставила отвор, който Хари не беше забелязал; или я бяха отстранили – какво значение имаше?

По някакъв начин те бяха преодолели преградата в коридора, защото докато Дезире говореше, десетина копия профучаха през въздуха край главите ни и ние погледнахме нагоре, за да видим тълпа от инки да се катери и спуска по стените на скалния блок, през който бяхме минали, за да достигнем до мястото за почивка.

Казах, че спряхме в равна отсечка от коридора, в която нямаше препятствия, и която продължаваше на известно разстояние пред нас. В далечния й край можеше да се види група скали и скални блокове, която напълно задръстваше коридора. Отвъд нея други скали се издигаха на още по-голяма височина – явно пътят беше непроходим.

Но нямаше време за обсъждане или претегляне на шансовете, и ние се обърнахме и се завтекохме към купчината скали, а инките се втурнаха след нас.

Там Дезире и аз се спряхме отчаяни, но с една голяма ругатня Хари ни подмина и скочи върху скала, по-висока от него, с невероятна ловкост. След това, като легна по очи и протегна ръцете си надолу от ръба, издърпа след себе си първо Дезире, а после мен. Цялото изпълнение продължи не повече от две секунди, и, чакайки само да вземе трите копия, той се беше метнал от полегатата повърхност на скалата на друга още по-висока и по-стръмна.

- Защо не ги задържим тук? – попитах аз. – Те никога няма да могат да се качат на тази скала, когато сме отгоре.

Хари ме погледна.

- Копия – каза той кратко; и, разбира се, беше прав. Те можеха да ни свалят като птици от клон.

Изкатерихме втората скала изключително трудно, като Хари помагаше и на двама ни – на Дезире и на мен; и като застанахме на върха й, видях инките да се покатерват на другата под нас. Двама-трима я прекосяваха, а много още идваха след тях; и един, след като се изкачи върху скалата и се изправи на крака, се закрепи на полегатата скала вдигна копие високо над главата си.

При вида му се сепнах и извиках на Хари и Дезире. Те се обърнаха.

- Кралят! – извиках аз и видях, че по лицето на Дезире премина тръпка на ужас, тъй като тя също разпозна черната фигура под нас. В същия миг копието полетя от ръката на Детето на Слънцето, но падна на скалата на няколко фута от нас, без да нанесе поражения.

В следващия миг кралят на инките прекоси скалата с един скок по посока към нас, последван от десетина други.

Имах намерение да си опитам късмета със собственото му оръжие, но нямахме копия за губене, а Хари дърпаше Дезире напред и ми викаше да го последвам. Обърнах се и се затичах след тях, и точно когато се спуснахме в един тесен процеп, инките се появиха на ръба на скалата зад нас.

Някак си се изкатерихме напред, а инките ни следваха по петите. Острите ръбове на издатини от скалите наранява-ха лицата и телата ни; веднъж кракът ми се прегъна на две под мен, когато паднах от една скална тераса върху скалния блок под нея и помислих, че съм го счупил, но Хари ме дръпна рязко и ме изправи на крака и аз продължих мъчителното напредване.

Хари сякаш притежаваше силата на десет човека и мъжеството на хиляда. Той издърпваше Дезире и мен на скали и скални блокове и ни спускаше от тях, сякаш бяхме перца. Господ знае как самият той се озоваваше там! През половината време той носеше Дезире; през останалата половина подкрепяше мен. Неговата енергия и усиля бяха колосални; дори при силното отчаяние, което изпитвах при нашето отстъпление, намерих време да му се възхитя.

Не бяхме спечелили и инч преднина; нашите преследвачи ни следваха плътно, но ние не се предавахме. От време на време по някое заблудено копие профучаваше във въздуха или се удряше в скалите близо до нас, но те бяха редки и не ни уцелваха.

Едно, като прелетя край главата ми, се заби в една цепнатина на скалата и аз го сграбчих за дръжката, за да го издърпам, но прекратих усилията си, когато чух Хари да ме вика отпред да отида и да му помогна.

Той и Дезире стояха на ръба на една скална тераса, която беше високо над пода на коридора. В подножието й започваше равна повърхност, която водеше право напред, докъдето стигаха погледите ни.

- Трябва да я спуснем долу – каза Хари.

Той се спусна от ръба на скалната тераса, като увисна на ръце и се скочи. – Всичко е наред! – извика той отдолу; и аз легнах по очи на скалата, докато Дезире пълзешком се спусна от ръба, като се държеше за ръцете ми. За миг я държах, увиснала за протегнатите ми ръце, а след това, при сигнал от Хари, я пуснах. В следващия момент и самият аз се пуснах от ръба и съборих на земята Хари и паднах върху него, тъй като той беше застанал отдолу, за да омекоти падането ми.

В този момент инките бяха стигнали върху скалната тераса над нас и ние се обърнахме и препуснахме по дългата

равна отсечка пред нас. Аз бях най-отпред; Хари идваше след мен с Дезире.

Изведнъж, докато тичах, усетих странно треперене на земята под краката си, подобно на вибрациите на мост, по който минава тежък товар.

Тогава земята направо се залюля под мен; и аз, разбирайки опасността, отчаяно извиках на Хари през рамо и се хвърлих напред. Той в миг беше до мен, с Дезире в ръце.

Земята се люлееше под краката ни като кораб в буря; и, точно когато си мислех, че с нас е свършено, краката ми докоснаха твърда скала, след като прескочих през една зейнала под мен пукнатина с широчина един фут (30 см).

Още един скок за безопасност, и се обърнахме точно на време, за да видим как подът на коридора, по който бяхме минали, изчезва в някаква бездна отдолу с оглушителен рев.

Стояхме на самия ръб на бездната, образувала се така внезапно, споглеждайки се мълчаливо и със страхопочитание.

- Дрипльовците са спрени сега – каза Хари накрая. – Това прекъсване на играта е в наша полза.

Като погледнахме назад, отвъд бездната, видяхме инките да се прекатурват по двама и по трима през ръба на скалния блок от другата страна. Когато видяха зейналата пропаст, която ги делеше от плячката им, те рязко спряха и зяпнаха от крайно изумление.

Други се присъединяваха към тях, докато не станаха неколкостотин черни, грозни фигури, скупчени заедно на отсрещния ръб на пропастта, на сто фута (30 м) разстояние от нас.

Бързо и изпитателно огледах групата, търсейки фигурата на краля на инките, и скоро търсенето ми успя. Той стоеше на една крачка пред другите, малко вдясно. Посочих го на Хари и Дезире.

- От него зависи, дали ще се измъкнат пак от затрудненията – каза Хари.

Дезире се разтрепери и се залови да изпрати последното си предизвикателство към дявола.

Като се обърна внезапно, тя сграбчи копието на Хари и го издърпа от ръката му. Преди да разбера целта й, тя направи крачка напред, като кракът й стъпи на самия ръб на бездната и запрати копието право към краля на инките.

Не го уцели, но удари друг инка, който стоеше близо до него точно в гърдите. Бърз като мълния, кралят се обърна, сграбчи дръжката на копието и го издърпа, като показа блестящите си бели зъби с яростна омраза го запрати със свистене във въздуха право към Дезире.

Хари и аз скочихме напред, като извикахме предупредително; Дезире стоеше неподвижно като статуя. Сграбчихме я като обезумели и я дръпнахме назад, но твърде късно.

Тя падна безжизнена в ръцете ни с копие, забито дълбоко в бялата й шия.

Положихме я на земята и коленичихме до нея за момент, след това Хари се изправи на крака с пребледняло като смъртта лице; и аз изрекох тиха молитва за мъст, когато видях да насочва копие към краля на инките от другата страна на пропастта. Но той беше неточен и копието се удари в земята пред краката му.

- Има друго! – извика Хари и скоро го намери, където лежеше на земята, и го запокити над бездната.

Този път пропусна с няколко инча. Копието прелетя точно над рамото на краля и уцели един, който стоеше зад него, точно в лицето. Удареният дивак размаха конвулсивно ръцете си над главата, залитайки напред към краля.

Настъпи паническо раздвижване сред черната редица; ръце се протягаха в напразни усилия да спасят краля; див

вик се изтръгна от устата на Хари, и в следващия миг кралят се прекатури от ръба на бездната и падна в бездънната пропаст отдолу.

Хари се върна, разтреперан от главата до петите.

- Доста малко – каза той през зъби, и пак коленичи до тялото на Дезире и я взе на ръце.

Но нейната съдба красноречиво говореше за опасността, която ни грозеше, и аз го изправих, за да действаме. Заедно вдигнахме тялото на мъртвата ни приятелка и го занесохме назад. Поколебах се дали да издърпам острието на копието, което имаше обратни шипове, но вместо това пречупих дръжката, като оставих върха, забит в меката шия, от която пурпурна струйка се спускаше по бялото рамо.

След малко стигнахме до издатина в скалата, зад която нежно я положихме върху твърдата скала. Никой от нас не каза и дума. Устните на Хари бяха стиснати здраво; буца беше заседнала в гърлото ми, задушаваща всички думи и пълнеща очите ми със сълзи

Хари коленичи край бялото тяло и, обгръщайки го нежно с ръце, го притисна към гърдите си. Стоях до него, вперил в него поглед с нямо състрадание и скръб.

Повече от минута цареше тишина – най-дълбока тишина в цялата пещера, по време на която болезненото туптене на сърцето ми ясно се чуваше; тогава Хари промълви с глас, изпълнен с пределна нежност: "Дезире!" – и отново: "Дезире! Дезире!", а аз почти се надявах изключителната сила и ласкавост на неговите чувства да съживят нашата приятелка.

Внезапно, с бързо, импулсивно движение, той вдигна главата си и ме погледна.

- Тя те обичаше – каза той; но въпреки че нямаше нито ревност, нито гняв в гласа му, някак си не можах да срещна погледа му.

- Тя те обичаше – повтори той с почти учуден тон. – А ти... ти...

Погледнах го в очите.

- Тя беше твоя – казах аз, с оттенък на горчивина, която го убеди в истинността. – Цялата й красота, цялата й прелест, целият й чар, да бъдат погребани... О! Господ да ни е на помощ

Гласът ми секна и аз коленичих на земята до Хари и притиснах устните си към бялото чело и златните коси на онова, което някога беше Льо Мир.

Така останахме дълго време.

Беше трудно да повярваме, че смъртта е сложила ръка върху неподвижното тяло, изтегнало се пред нас, сякаш си почива. Тялото й, все още топло, сякаш потрепваше, пълно с живот; но очите не бяха очите на Дезире. Затворих ги и подредих заплетените коси, доколкото беше възможно, върху раменете й. Докато правех това, въздухът, раздвижен от ръката ми, накара няколко златни кичури да затрептят над устните й; и Хари се наведе напред с болезнен копнеж, мислейки че диша.

- Любима – промълви той, – любима, кажи ми нещо!

Ръката му потърси опипом издигнатите й гърди; а очите му, като гледаха умолително право в моите, пронизаха сърцето ми и ме разстроиха.

Аз се изправих на крака, като едва можех да се държа, и се отдалечих.

Но съдбата, която най-накрая се беше намесила на наша страна – уви, твърде късно, за един от нас – не ни остави дълго с нашия мъртвец. Дори сега не знам какво стана; с течение на времето, все по-малко си спомням. Хари ми каза

след това, че първият шок дошъл в мига, когато той взел Дезире в ръцете си и притиснал устни в нейните.

Отидох в другата част на коридора и се загледах през пропастта към инките от другата страна, когато отново усетих как земята, абсолютно без предупреждение, се разтресе силно под краката ми. В същия момент се чу глух, странен тътен, като гърмеж на далечно оръдие.

Втурнах се към Хари с тревожен вик и пресякох почти половината коридор, когато оглушителен рев блъсна ушите ми и цялата стена на пещерата изглежда щеше да падне върху нас. В същото време земята сякаш направо пропадна под краката ми с плавно люлеещо движение на океанска вълна. Тогава почувствах да политам надолу със скорост, която ме зашемети и спря дъха ми; а след това всичко беше бъркотия и хаос – и забрава.

Когато се събудих, лежах по гръб, а Хари беше коленичил до мен. Отворих очи и почувствах, че е невъзможно да направя по-голямо усилие.

- Пол! – извика Хари. – Кажи нещо! Само не и ти – ще полудея!

По-късно той ми каза, че съм бил лежал в безсъзнание много часове, но като че ли това беше всичко, което и той знаеше. Колко далеч бяхме паднали или как ме е намерил, или как самият той беше избегнал да не бъде разкъсан на парчета от падащата скала – той не беше в състояние да каже; и аз заключих, че той също е бил изпаднал в безсъзнание при падането, и за известно време – замаян и объркан от удара.

Е! Бяхме живи – това беше всичко.

Защото бяхме слаби и немощни от глад и изтощение, и една купчина от рани и плюски от главата до петите. И изобщо не бяхме пили вода от около двайсет и четири часа. Само Господ знае откъде намирахме енергия да станем и да

търсим вода; невероятно е, че същества в такова плачевно и мизерно състояние като нас можеха да бъдат движени от надежда, освен ако тя наистина е безсмъртна.

Полуходейки, полулазейки, ние тръгнахме напред.

Мястото, където се озовахме, беше хаотична маса от скални блокове и натрошени скали, но ние скоро открихме тунел, равен и прав, сякаш направен от човешка ръка.

Тръгнахме по него. На няколко крачки спирахме да си почиваме. Никой от нас не проронваше дума. Аз всъщност не виждах никаква цел в движението ни напред; пълзях като някакво животно, което, смъртно ранено, продължава да се движи, докато не стигне дотам да няма повече сила за следваща крачка, когато ляга за последно издихание.

Не открихме нито вода, нито надежда за такава; нищо, освен неясна далечна перспектива напред и зловещи черни стени от двете страни. И така, мисля – часове наред; тогава ми се струваха години.

Влачех краката си с безкрайно усилие и болка; Хари вървеше отпред и понякога, като хвърляше по един поглед назад през рамо и видеше, че съм на известно разстояние зад него, се обръщаше и лягаше по гръб, докато не се приближа. Тогава пак коленичеше и отново – напред. Никой от двама ни не говореше.

Изведнъж, на голямо разстояние по коридора, много по-далеч, отколкото можех да виждам преди, видях да се появява бяла стена, пресичаща нашия път.

Извиках на Хари и му посочих. Той кимна неопределено, сякаш се чудеше, защо трябва да го безпокоя за нещо, което представлява толкова слаб интерес, и продължи да лази.

Но бялата стена ставаше все по-бяла и скоро видях, че това не беше стена. Обзе ме безумна надежда; почувствах как кръвта нахлува зашеметяващо в главата ми и аз овладях

шума, който пулсираше в слепоочията ми, с изключително усилие на волята си. “Не може да бъде” – казвах си на глас, – “не може да бъде, не може да бъде”.

Хари се обърна, а лицето му беше пребледняло както когато беше коленичил край тялото на Дезире, и погледът му беше безумен.

- Глупак – изрева той – това е!

Тогава тръгнахме по-бързо, и със сигурност виждахме онова нещо; то беше пред нас. Изправихме се бързо на крака и се опитахме да тичаме; аз се олюлях и паднах, след това се вдигнах отново и последвах Хари, който изобщо не спря, когато паднах. Отворът на тунела сега беше на не повече от няколко фута разстояние от нас; аз настигнах Хари, мигащ и замаян от изумление и от невероятното чудо.

Опитах се да извикам, да изкрещя силно до небесата, но една голяма буца в гърлото ми ме задуши и главата ми шеметно забръмча.

Хари до мен викаше като дете, а едри сълзи се стичаха по лицето му, докато двамата заедно се заклатушкахме на излизане от тунела към ярката и ослепителна слънчева светлина на Андите.